Ἀληθινὲς ἱστορίες

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ ΠΡΟ - ΠΟ

Ἀπεδείχθη πλέον περιτράνως, ὅτι οἱ παρεπιδημοῦντες, ἢ μᾶλλον οἱ μονίμως κατοικοῦντες ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ μποῦφοι, ἀνέρχονται εἰς ἕνα ἑκατομμύριον. Καὶ ἕνας ἐγὼ ἀς μὴ φαίνομαι, ἕνα ἑκατομμύριο ἕνας.

Τόσα ἀκριβῶς, κατὰ τὰ γραφόμενα τῶν ἐφημερίδων, εἴμαστε τὰ ξεφτέρια, ποὺ κάθε ἑβδομάδα καὶ μάλιστα ἀνελλιπῶς μὲ θρησκευτικὴ ἐυλάβεια καὶ πάθος συμμετήχαμε μὲ φανατισμὸ στὴ κλήρωσι τῆς ἐπικερδοῦς, ἐπικερδεστάτης μᾶλλον, ὡς ἐκ τῶν ὀστέρων ἀπεδείχθη, διὰ τοὺς ποδοσφαιροπατέρες τῶν Ἀθηνῶν, ἐπιχειρήσεως, ποὺ ὀνομάζεται ΠΡΟ—ΠΟ.

Ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε δὲν φταίω ἀπόλυτα γιὰ τὴν κατάντια μου. Στὴν συνομωταξία τῶν τετραπέρατων αὐτῶν πτηνῶν μὲ ἔμπλεξε ὁ Στάθης.

Ἦρθε ὁ ἀτσίδας μιὰ μέρα μὲ μιὰ χαρταπιάγκα στὸ χέρι, γεμάτη νούμερα καὶ «Χ!» καὶ χωρὶς νὰ πῇ οὔτε καλημέρα, μὲ σκούντησε καὶ τὴν ἄπλωσε στὸ γραφεῖο μου.

—Ἄντε Θοδωρῆ, νοῦ εἶπε, καὶ θὰ σὲ κάνω πλούσιο καψερέ μου. Παιδεύτηκα, ξενύχτησα, μπάφιασα, ἀλλὰ ἀδερφέ μου τὰ κατάφερα φίνα. Ἄντε τώρα κύριε καὶ θ' ἀπολαύσης τὰ κόπια τῶν ἄλλων. Ἀλλὰ τί νὰ σὲ κάνω, φίλος εἶσαι.

—Στὰ σωστὰ σου εἶσαι Στάθη ἀπήντησα, τί εἶναι αὐτὰ ποὺ λές;

—Πᾶψε χαζὲ συνέχισε, πᾶψε καὶ κῦττα. Τὰ πέντε, τὰ πιὸ ἀπίθανα δηλαδή, μ' αὐτὸ τὸ σχέδιο ποὺ ἔκανα θὰ τὰ ἔχουμε σίγουρα. Γιὰ τὰ ἄλλα ἐξ ἀναλαμβάνω ὑπευθύνως ἐγώ, Τί στὸν ἀνεμο φάγαμε τὰ νειάτα μας στὸ ποδόσφαιρο. Ἢ τούτη τὴ φορὰ ἢ τὴν ἄλλη τὴ φορά, νὰ μοῦ τὸ θυμᾶσαι, ὁ παρᾶς εἶναι δικός μας. Καὶ σᾶμπως εἶναι λίγος; Καὶ τότε ἔξω φτώχεια Θοδωρῆ. Νὰ ζήσουν τὰ κορόϊδα ποὺ σκεφτήκανε τὸν τρόπο.

Τάλεγε τόσο ζωντανὰ καὶ τόσο πειστικὰ ὁ ἀθεόφοβος ὥστε δὲν χρειάστηκε πολὺ γιὰ νὰ μοῦ τσιμπήσῃ τὸ διακοσάρι. Ὕστερα μιὰ νύχτα ὁλόκληρη σκοτωθήκαμε νὰ συμπληρώσουμε τὰ δελτία, ὀγδόντα μὲ τὸ συμπάθειο καὶ ἄλλες δύο, Σαββάτο καὶ Κυριακή, γιὰ νὰ περιμένουμε γουρλωτοὶ τὴ κλήρωσι.

Δὲν χρειάζεται νὰ σᾶς πῶ ὅτι τὴν κάναμε ἀπὸ κοῦπες.

Ἀπὸ κοῦπες τὴν κάναμε καὶ τὴν ἄλλη καὶ τὴν ἄλλη φορὰ μέχρι ποὺ ὁ φίλος μὲ τὶς σοφίες του καὶ τὰ προγνωστικά του μὲ γονάτισε οἰκονομικῶς.

—Ἢ φεύγεις Στάθη, τοῦ λέω μιὰ μέρα, ἢ κάνω φάουλ κι' ὅπου σὲ πάρει, κατάλαβες; Καὶ τὸ μάτι μοῦ γυάλισε ἀπὸ ἀδεκαρία καὶ θυμό.

"Ομως ὄχι μόνο ὁ Στάθης δὲν κατάλαβε, ἀλλὰ ὁ ἀφιλότιμος μ' ἐπεισε, ὅτι ἂν βρίσκαμε δυὸ τρεις συνεταίρους ἀκόμη ἡ ἐπιτυχία μας ἦτο ἐξησφαλισμένη. Καὶ ἀμ' ἔπως ἀμ' ἔργον εὔκολα βρεθήκανε δύο μποῦφοι ἀκόμη καὶ γίναμε τέσσεροι. Ἡ ἐπιχείρησις τώρα πῆγαινε πρίμα. Τὰ δελτία ἀπὸ ὀγδόντα γίνανε ἑκατὸν ἑξῆντα κι' οἱ ἐλπίδες τὸ ἴδιο.

Πάντοτε παρὰ ἕνα ἢ παρὰ δύο ὁμάδες καὶ θὰ τὴν πιάναμε τὴν καλὴ κι' αὐτὸ δυστυχῶς ἦτανε ποὺ μᾶς ἔκανε νὰ συνεχίζουμε. Κόψαμε καὶ τὸ τσιγάρο γιατὶ ἦτανε ἐξοδο περιττό, ἔτσι ἔλεγε ὁ Στάθης, κόψαμε καὶ τὸ σινεμά, κόψαμε καὶ τὸ οὐζάκι καὶ δὲν ξέρω τί ἄλλο θὰ κόψαμε ἂν εὐτυχῶς λόγω νεκρᾶς ποδοσφαιρικῆς περιόδου δὲν κοβότανε τὸ ἴδιο τὸ Πρὸ—πό.

Στὸ διάστημα αὐτὸ ὁ Στάθης ποὺ ἦτανε καὶ ἀρχηγός, δὲν ἔπαψε νὰ ρίχνῃ νέα σχέδια πρὸς διεύρυνσίν τῆς...ἐπιχειρήσεώς, ποὺ θᾶχε μάλιστα καὶ εἰδικὸ λογιστὴ πληρωτικό κι' οἱ τέσσεροι μαζὶ κουβέντα στὴ κουβέντα εἴχαμε κάνει τὸ γῦρο τοῦ κόσμου σὲ ταξιδὶ τουριστικό.

"Ετσι εἴχαν τὰ πράγματα μέχρι προχθὲς ποὺ ἔσκασε ἡ μπόμπα.

Γιὰ ὅσους δὲν τὴν ἄκουσαν διευκρινίζω ὅτι κατηγγέλθη παρὰ τοῦ πρώην προέδρου τῆς ΕΠΣΑ κ. Βγενοπούλου ἐπειδὴ δὲν τὸν ἐγάλανε πάλι πρόεδρο ὅτι σοβαροὶ ποδοσφαιρικοὶ παράγοντες ἐξηγόραζον συμπούμπουλους σωματεῖα καὶ ποδοσφαιριστὰς καὶ ἔτσι κατάφερναν ἀπὸ πρὶν τὰ πουλάκιαμας νὰ ξέρουν ὄχι τὰ «πρὸ» ἀλλὰ τὰ «μετὰ» γνωστικά τους καὶ νὰ συμπληρώνουν τὰ δελτία τους. Ἀλήθεια ποὺ καταντήσαμε ἀδελφέ!!!

Κι' ὕστερα ὁ φουκαρᾶς ὁ Στάθης ποὺ μὲ πῆρε στὸ λαιμό του, κι' ὅλοι οἱ Στάθηδες περίμεναν μὲ τὶς ἀλχημίες τους νὰ κερδίσουν "Αμ γίνονται τέτοια πράγματα αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ἀγαπητά μου πτηνά;

"Επεσε στὰ χέρια τῆς Δικαιοσύνης ἡ ὑπόθεσις καὶ διεξάγονται ἀνακρίσεις λέει στὴ συνέχεια ἡ εἴδησις. Ἀλλὰ νὰ μοῦ τὸ θυμᾶστε, οἱ κομπιναδῶροι, Ἀθηναῖοι φορεῖς τῆς ...ἰδέας τοῦ ἀθλητισμοῦ θὰ τὰ καταφέρουν μιὰ χαρὰ καὶ θὰ ζητάνε καὶ ρέστα, πρὸς δόξαν τῆς ἀτσιδωσύνης, τῆς κοπατσωσύνης, τῆς μακροχειρίας καὶ τῆς ἀρτζιμπουρτζίας ποὺ θριαμβεύουν στὴν ἔνδοξή μας Ἑλλάδα.

Κ. Βρ—ς

Μικρὰ νέα

Ὁ παρὰ τὸν κεντρικὸν σταθμὸν ΣΠΑΠ καθωρισμένος χῶρος διὰ τὴν στάθμευσιν τῶν ἀφικνουμένων τουριστικῶν πούλμαν εἶναι καθημερινῶς συμπεπληρωμένος.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὰ παραλιακὰ ἑστιατόρια καὶ ξενοδοχεῖα τῶν ὁποίων ἡ πελατεία σχεδὸν ἀποτελεῖται ἀπὸ ξένους τουρίστας, ἰδίως Γάλλους.

—Γεγονὸς τὸ ὁποῖον καταδεικνύει ὅτι ἡ πόλις μας κάποτε θὰ δῇ δόξες ὅταν δηλαδὴ αὐτὸ τὸ περιβόητο φέρρυ—μπώτ μας συνδέσῃ ἀπ' εὐθείας μὲ τὴν Ἰταλία

—Γενικὸς ξεσηκωμὸς τῶν ἐρασιτεχνῶν ψαράδων παρετηρήθη τὴν παραμονὴ τοῦ Σωτῆρος.

—Καὶ πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς γύρισαν στὰ σπίτια των ἱκανοποιημένοι συναποκομίζοντες τὴν λίαν των ἢ μᾶλλον τὴν ἁλιείαν των, διὰ τὴν πατροπαράδοτον σκορδαλιά.

Ἐννοεῖται ὅτι μεγάλη κατανάλωσις ἔγινε καὶ στὸν ξερὸ βακαλάο, λόγω τῆς ἀστρονομικῆς τιμῆς πωλήσεως τῶν ἰχθύων.

—Ἀξιέπαινος ἡ προσπάθεια τῆς Δημοτικῆς Ἀρχῆς νὰ καταβρέχῃ τοὺς δρόμους τῆς πόλεως.

—Μὲ μίαν παρατήρησιν κατὰ πάντα καλοπροαίρετον.

—Μήπως ἀντὶ νὰ καταβρέχωνται τὰς ἑσπερινὰς ὥρας, κατὰ τὴν γνώμην μας ἀσκόπως, οἱ κεντρικοὶ δρόμοι.

—Θὰ ἦτο πρωτιμώτερον τὰ ἴδια βιτίγια καὶ τὴν ἴδιαν ὥραν νὰ ἐκατάβρεχαν μερικοὺς ἀπόκεντρους καὶ μὴ ἀσφαλτοστρωμένους δρόμους.

—Εἰς τὰ πεζοδρόμια τῶν ὁποίων καὶ ἔξωθι τῶν οἰκιῶν των, οἱ φτωχομανάδες στὶς λίγες ὧρες τῆς ἀγάπαυσίς των, προσπαθοῦν νὰ ξεχάσουν τὸν κάματο τῆς ἡμέρας;

—"Ενας χημικὸς στὸ Τόκιο ἀνεκάλυψε ἕνα ἰδεῶδες προϊὸν γιὰ τοὺς φοιτητὰς ποὺ θέλουν νὰ ἀντιγράψουν στὶς ἐξετάσεις των.

—Τὸ χαρτὶ ποὺ διαλύεται λίγα δευτερόλεπτα ἀφοῦ τὸ καταπιοῦν κι, ἔτσι δὲν ἀφίνει ἐνοχοποιητικὲς ἀποδείξεις.

—Ἡ ζήτηση τοῦ νέου προϊόντος ἀπὸ τοὺς φοιτητὰς, γράφουν οἱ «Τάϊμς» τῆς Ἰαπωνίας, εἶναι καταπληκτική.

—Ἂς τὸ ἔχουν λοιπὸν ὑπ' ὄψιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

o ♣ o

Εὔθυμα

ΣΟΦΑ λόγια τεμπέλησαν:

—Πῶς θέλεις νὰ πάῃ καλὰ ἡ μέρα σου ὅταν ἀρχίζῃ μὲ σήκωμα ἀπὸ τὸ κρεβάτι;

—Πῶς ἔγινε τὸ δυστύχημα; ρωτάει ἕνας ἀστυνομικὸς τῆς τροχαίας, τὸν ὁδηγὸ ποὺ ἔπεσε στὸ περίπτερο.

—Νὰ ἐκεῖ ποὺ πηγαίναμε, ἡ γυναίκα μου σταμάτησε κάποια στιγμὴ νὰ μιλάῃ κι' ἐγὼ τρόμαξα καὶ γύρισα νὰ δῶ τί συμβαίνει!!

Ἐπικαιρότητες

Η ΠΑΤΡΑ ΧΩΡΙΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Ἡ Πάτρα εἶναι μιὰ πολιτεία ποὺ καθημερινῶς ἐξελίσσεται.. "Ενας καινούργιος ρυθμὸς ἔντονης ζωῆς κάνει παντοῦ τὴν ἐμφάνισή του. Τὸ ἐμπόριό της ἀνακτᾶ σιγά—σιγὰ τὴ παλιά του ζωτικότητα, παρὰ τὴν συνεχῆ ἀντίδραση τοῦ κέντρου. Ἡ βιομηχανία της κοντεύει νὰ τὴν καταστήσῃ βιομηχανικὸ κέντρο ἀπορροφῶντας ἕνα μεγάλο μέρος τῶν ἀνέργων της καὶ τέλος ὁ τουρισμὸς της μὲ τὶς μεγάλες του δυνατότητες ποὺ ἄρχισε χρόνο μὲ τὸ χρόνο νὰ ἀξιοποιῆται, μᾶς ὑπόσχεται τὴν μελλοντική της ἀνέλιξη.

Ἡ οἰκονομικὴ ὅμως εὐρωστία ἑνὸς τόπου ποὺ εἶναι συνάρτησῃ τῆς ἐμπορικῆς καὶ βιομηχανικῆς του ἀνάπτυξης καὶ τῆς ἀξιοποιήσεως τῶν τουριστικῶν του δυνατοτήτων, προϋποθέτει τὴν ὕπαρξη σοβαρῆς πνευματικῆς ζωῆς, ποὺ ὡς γνωστὸν εἶναι ὁ δείκτης τοῦ πολιτιστικοῦ ἐπιπέδου τῶν κατοίκων της.

Κι' ὅσο γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ κρύβουμε τὴ χαρά μας καὶ τὴν ἱκανοποίησή μας. "Οχι βέβαια γιατὶ στὴ πόλη μας ὑπάρχει ἀξιόλογη πνευματικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ ζωή! Ἀλλὰ γιατὶ οἱ συντοπίτες μας ἔχουν ἀνεπτυγμένο τὸν πνευματικό τους ὁρίζοντα καὶ κρατᾶνε ψηλὰ τὸ πολιτιστικὸ ἐπίπεδο αὐτοῦ τοῦ τόπου, μέσ' τὸν ὁποῖο ζοῦμε καὶ κινούμεθα. Στὸ παρελθὸν ἔχουν δώσει δείγματα πολλὰ τῆς ἀγάπης τους σὲ κάθε ἀρτια καὶ σοβαρὴ καλλιτεχνικὴ ἐκδήλωση. "Οσες φορὲς—καὶ εἶναι τόσο λίγες—ἤρθαν στὴ πόλη μας τὸ Ἐθνικὸ Θέατρο, ἡ Λυρικὴ Σκηνὴ κι' ἡ Κρατικὴ μας Ὀρχήστρα τὸ ἔδειξαν καὶ μὲ τὸ παρά πάνω. Ἀλλὰ καὶ στὸ ἐλεύθερο θέατρο, τὸ καλὸ θέατρο ἐννοοῦμε ἔχει ἰδιαίτερη προτίμηση τὸ Πατραϊκὸ κοινό.

Τὸ φετεινὸ ὅμως καλοκαῖρι μᾶς δίνει ἀφορμὴ νὰ κάνουμε ὡρισμένες θλιβερὲς διαπιστώσεις γιὰ τὴν παρατηρουμένη αἰσθητὴ ἔλλειψη καλλιτεχνικῆς καὶ πνευματικῆς ζωῆς στὴ πόλη μας Πράγματι καμμία ἀξιόλογη καλλιτεχνικὴ ἐκδήλωση δὲν εὐτυχήσαμε νὰ δοῦμε ὡς τώρα. Κι, ἀπ' ὅτι φαίνεται ἔτσι θὰ περάσῃ καὶ τὸ ὑπόλοιπο καλοκαῖρι. Πολλοὶ καὶ διάφοροι εἶναι οἱ λόγοι.

Ἡ ἀναμαρμάρωση τοῦ Ἀρχαίου Ὠδείου ποὺ ἄρχισε πέρυσι τὸ καλοκαῖρι καὶ συνεχίζεται, ἀγνωστον πότε θὰ τελειώσῃ, δὲν ἐπιτρέπει νὰ δοῦμε σ' αὐτὸ παραστάσεις ἀρχαίων δραμάτων καὶ συναυλίας. Ἡ ἀναμόρφωση λοιπὸν τοῦ μοναδικοῦ μας ἀρχαιολογικοῦ χώρου, ποὺ προσφέρεται θαυμάσια διὰ τὴν παρουσίασῃ ἔργων ἀπὸ τὸ κλιμάκιο τῆς ἀρχαίας τραγωδίας τοῦ Ἐθνικοῦ θεάτρου καὶ ἄλλων ὁμίλων ἀρχαίας τραγωδίας κι' ἀπὸ τὴ Λυρικὴ Σκηνή, καθώς ἐπίσης τὴν πραγματοποίησῃ συνεχῶς ἀπὸ τὴν Κρατικὴ μας Ὀρχήστρα, στάθηκε σοβαρὸ ἐμπόδιο. Ἢ Ἔλλειψις ἐπίσης δημοτικοῦ κήπου στερεῖ τὴ πόλη μας ἀπ' τὴν ἀπόκτησῃ ἑνὸς κηποθεάτρου ποὺ θὰ μποροῦσε κάλλιστα νὰ εἶναι ἡ Περιλὴ στέγη τοῦ Δημοτικοῦ μας θεάτρου, καὶ τὴν ἐμφάνισῃ ἀξιολόγων θεατρικῶν συγκροτημάτων μὲ ἔργα τέχνης. Γιατὶ δὲν ἔχουμε καταλληλο θερινὸ θέατρο ποὺ νὰ εἶναι σὲ θέσῃ νὰ φιλοξενήσῃ παρόμοια θεατρικὰ συγκροτήματα.

Τὴν αἰτία ὅμως τῆς πνευματικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς νεκρώσεως ποὺ τόσο ἐμφανῆς γίνεται μέρα μὲ τὴ μέρα, μποροῦμε νὰ τὴν ἀναζητήσουμε καὶ στὴν ἀδιαφορία τῶν τοπικῶν παραγόντων. Οὔτε ὁ Δῆμος οὔτε ἡ Τοπικὴ Ἐπιτροπὴ Τουρισμοῦ ἀνέλαβαν οἰανδήποτε πρωτοβουλία γιὰ τὴν ὀργάνωσῃ καλλιτεχνικῶν καὶ πνευματικῶν ἑορτῶν μὲ ποικίλες ἐκδηλώσεις, σᾶν αὐτὲς ποὺ ὐκάνει κάθε χρόνο τὸν Αὔγουστο ἡ Λευκάδα, κι' σ' ὁποῖες ἐπιβάλλεται νὰ γίνωνται κάθε καλοκαῖρι γιὰ τουριστικοὺς λόγους. "Οπως ἡ διοργάνωσῃ καλλιτεχνικῶν ἑορτῶν μὲ βυζαντινὸ περιεχόμενο (θεατρικαὶ παραστάσεις κ. λ. π.), ἦταν μιὰ περίφημη Ἰδέα, ποὺ ἐρρίφθη πέρυσι, χωρὶς ὅμως νὰ τελεσφορήσῃ.

«Σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει».

ΣΟΦΟΚΛΗΣ ΚΟΛΑΪΤΗΣ

ΠΕΖΟΤΗΤΕΣ

Σκηνὲς τοῦ δρόμου

Τὸ γέρικο ἄλογο ἔσερνε τὸ βαρυφορτωμένο κάρρο κι' ἀγκομαχοῦσε ἀπ' τὴν κούρασι καὶ τὸ λιοπῦρι τοῦ καλοκαιριοῦ. Καταΐδρωμένο τὸ ζῶο, μόλις κατάφερνε νὰ προχωρῇ ἀργὰ στὴν ἀσφαλτοστρωμένη ἀνηφοριά. Τὸ ἀφεντικό του ἕνας ξερακιανὸς ἡλιοψημένος γεροντάκος μὲ τὴν πλατύγυρη ψάθα στὸ κεφάλι, βάδιζε δίπλα στὸν Ντορῆ ποὺ μιὰ ἀνέβαζε καὶ μιὰ κατέβαζε ὡς κάτω στὴν ἄσφαλτο τὸ κεφάλι κι' ὅλο κάτι τοῦλεγε:

—Ἔλα Ντορῆ. Πᾶμε λεβέντη μου...

Κι' ὁ Ντορῆς πήγαινε σιγά, σιγά Μὰ νὰ ποῦ σὲ μιὰ στιγμὴ γλυστρησε τ' ἄλογο καὶ παρὰ τὶς ὑποβοηθητικὲς φωνὲς καὶ προσπάθειες τ, ἀφεντικοῦ του, δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὴν ἰσορροπία του καὶ ξαπλώθηκε μὲ τεντωμένα τὰ πόδια στὴν ἄσφαλτο.

Γρήγορα, γρήγορα ὁ γερντάκος, ἔλυσε τὰ σχοινιὰ καὶ τὶς λουρίδες κι' ἐλευθέρωσε τὸ Ντορῆ ποὺ βογγοῦσε. Κι' εἶδα τότε, τοῦτα τὰ περίεργα:

Δύο «κύριοι» ποὺ περνοῦσαν δίπλα στὸ πεζοδρόμιο κοστουμαρισμένοι καὶ γραβατωμένοι καλοκαιριάτικα, δὲν καταδέχτηκαν οὔτε νὰ κοιτάξουν τί εἶχε γίνῃ. Κάποιος ἐργάτης ποὺ γύριζε μὲ τὴν ἀξίνα στὸν ὦμο, τὴν πέταξε στὴν ἄκρη κι' ἔτρεξε νὰ βοηθήσῃ τὸν καρροτσέρη γιὰ νὰ σηκώσουν τὸ ἄλογο. Μιὰ γυναικοῦλα μὲ τσεμπέρι στὸ κεφάλι πετάχτηκε ξυπόλητη ἀπ' τὸ διπλανὸ χαμόσπιτο, ἀκούστηκε νὰ λέῃ «πώ! πώ! τὸ κακόμοιρο», σταυροκοπήθηκε καὶ πῆγε νὰ προσφέρῃ τὴ βοήθειά της, ἐνῶ μιὰ ἄλλη, μὲ καπέλλο κι' ὁμπρελλίνο, στάθηκε πιὸ κεῖ κι' εἶπε: «Χάθηκε ἕνα νέο καὶ δυνατὸ ἄλογο γιὰ τὸ κάρρο σου, καϋμένε μου; Αὐτὸ γέρασε πιά».

Τέλος, μιὰ συντροφιὰ ἀπὸ μερικοὺς νέους καὶ νέες ποὺ γύριζαν ἀπ' τὸ μπάνιο τους, καθὼς εἶδαν τὸ ἄλογο νὰ πέφτῃ, σταμάτησαν κι' ἀρχισαν τὰ χάχανα γιὰ τὸ περίεργο γεγονός, ἐνῶ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς—ὁ πιὸ ἔξυπνος ἀσφαλῶς—φώναξε: «Μπάρμπα, νὰ τὸ πᾶς στὸν Ἱππόδρομο. Μὴν τὸν χαραμίζεις στὶς μεταφορὲς τὸν Βουκέφαλο. "Ωπα, λεβέντη Πήγασε, σήκω καὶ θὰ σοῦ δώσουμε καὶ παγωτὸ χωνάκι, χά! χά! χά!».

"Ολ' αὐτὰ τὰ εἶδε καὶ τὰ ἄκουσε ἀμίλητος ὁ συμπαθητικὸς μας καρραγωγεὺς καὶ τὰ διηγήθηκε τὸ βράδυ στὴ γυναῖκα του καὶ στὰ πέντε παιδιά του ποὺ τὸν περίμεναν στὴν σύλλ τῆς πλύθιθινης χαμοκέλλας του νὰ γυρίσῃ.....

ΦΩΤΕΙΝΟΣ

ΤΟ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΕΙΟΝ

Τοῦ κ. Ι. Δεληγιάννη ἀνακαινισθὲν τελείως διὰ μηχανημάτων συγχρόνων καὶ τελειοτάτης κατασκευῆς, μετεφέρθη καὶ λειτουργεῖ εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κορίνθου 233 α' κτίριον, ἀκριβῶς ἔναντι Ταχυδρομείου. Τηλ. 23—47.

Ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς παλιᾶς Πάτρας

ΠΩΣ ΔΙΕΣΚΕΔΑΖΟΝ ΑΛΛΟΤΕ ΟΙ ΠΑΤΡΙΝΟΙ

Τοῦ κ. ΤΑΚΗ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Πρὸ ἑβδομήκοντα πέντε ἐτῶν ἡ πόλις τῶν Πατρῶν εἶχε ἕνα μόνον ἐξοχικὸν κέντρον καὶ τοῦτο ἦτο τὸ τῶν ἀδελφῶν Χαροκοπουλου, εὑρίσκετο δὲ ἐντεῦθεν τῶν σημερινῶν Σφαγείων ἐπὶ τῆς παραλιακῆς ὁδοῦ Ἀ. Ἀνδρέου—Γύρου καὶ τοῦ δρόμου πρὸς Ζαρουχλέϊκα. Τὸ γωνιαῖον αὐτὸ κτῆμα ἦτο φυτευμένο μὲ πολλὰ μεγάλα δένδρα ἐτεῶν, εἰς δὲ τὸ ἄθθος αὐτοῦ ὑπῆρχε μία μεγάλη ἀνώγειος οἰκία ἤτις ἐχρησιμεύεν ὡς μαγειρεῖον καὶ ξενοδοχεῖον

Αὐτὸ τὸ ἐξοχικὸν κέντρον τῶν Πατρῶν ἦτο τότε γεμᾶτο ἀπὸ τριανταφυλλιὲς καὶ πρασινάδα καὶ οἱ Πατρινοὶ τὸ ὠνόμαζαν "Ανθεια ἢ Μέση Ἰτέα.

Ἐκεῖ μετέβαινον ὅλοι οἱ γλυκτζῆδες τῶν Πατρῶν καὶ ἐδίδοντο γεύματα εἰς ξένους ἐπισκέπτας καὶ ἐπισήμους Γενικῶς ἦτο ὁ τόπος διασκεδάσεως τῆς παλαιᾶς Πάτρας.

Ἡ οἰκογένεια Χαροκοπούλου, ποὺ εἶχε το ἐξοχικὸν αὐτὸ κέντρον ἦτο μία ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων οἰκογενειῶν τῶν Πατρῶν. Ἦσαν τέσσαρες ἀδελφοὶ φιλόξενοι καὶ περιποιητικοὶ εἰς πάντα ἐπισκέπτην, ἀλλὰ δυστυχῶς ὁ εἷς ἐκ τῶν ἀδελφῶν ἠσθένησεν καὶ ὅταν μία ὁσπὰν μία νύκτα ἐσηκώθη ὁ φάρμακον πού ἦτο τοποθετημένον εἰς τὴν ἰδίαν τράπεζαν μαζὶ μὲ ἕτερον φάρμακον προοριζόμενον διὰ τὴν πλὴν γὴν ἑνὸς ἀλόγου ἔπιε κατὰ λάθος τὸ φάρμακον διὰ τὸ ἄλογον, ἐδηλητηριάσθη καὶ ἀπεβίωσε μετὰ μίαν ἡμέραν!!!

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐθεωρεῖτο ὡς ἐξοχικὸν κέντρον καὶ τὸ Μοναστῆρι τοῦ Γηροκομείου, τὸ ὁποῖον εἶχεν διωτικὸν μαγειρεῖον διὰ τοὺς ἐπισκέπτας. Τότε τὸ Μοναστῆρι τοῦ Γηροκομείου εἶχεν περὶ τοὺς 20—25 καλογήρους καὶ ἕνα εὐτραφῆ ἡγούμενον τὸν σεβάσμιον Ἀναν'ίαν.

Κατὰ τὰς λειτουργίας πλῆθος γυναικῶν προσήρχοντο εἰς τὸ Γηροκομεῖον, ὡς καὶ εἰς τοὺς Χαιρετισμοὺς τῆς Παναγίας.

Μετέβαινον ἐπίσης διάφοροι Σύλλογοι καὶ ἐώρταζον τὴν ἐπετειόν των καθὼς καὶ οἰκογένειαι καὶ ἐγευμάτιζον μὲ τὰ φαγητ ἄτων.

Εἰς τὸ βορειοδυτικὸν μέρος αὐτοῦ, ἐκεῖ ὅπου σήμερον λέγεται θέσις «Διάκου», τὸν δρόμον κατεσκεύασεν ὁ Φιλόπουλος ὅστις εἶχεν ἔπαυλιν εἰς τὴν θέσιν αὐτήν. Οὗτος ἦτο ταμίας τοῦ Σταφιδεργοστασίου "Αμβουργερ.

Τὸ κτῆμα Διάκου ἦτο ἰδικόν μας, τὸ ἐπώλησε δὲ ὁ γαμβρός μας Ν. Κοντογιάννης εἰς τὸν Κύριλλον Διάκον.

Εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν τὸ ἔτος 1882 ἔλαβεν χώραν ἕνα μεγάλο δρᾶμα.

Δίπλα ἀπὸ τὸ κτῆμα μας ἦτο ἡ ἄμπελος τῆς χήρας Μαλανδρίνου Ἀριστέας, χήρα ἑνὸς πτωχεύσαντος εἰσαγωγέως.

Ἐνῶ ἡ χήρα ἐτρύγησεν τὴν ἀμπελόν της, ἔμειναν τὸ θράδυ δύο μαστέλες γεμᾶτες μὲ πατημένα σταφύλια. Οἱ ἀγγελιάτες οἱ ὁποῖοι κοιμοῦσαν τὰ πατημένα σταφύλια μὲ τὰ μουλάρια τους ἐσκέφθησαν ἵνα τὰ μεσάνυκτα κλέψουν τὸν μοῦστον ποὺ ἦτο εἰς τὶς δύο μαστέλες. Καὶ διὰ νὰ φοβήσουν τὸν υἱὸν τῆς χήρας, ὅστις ἐφύλαγεν ὅλην τὴν νύκτα τὶς μαστέλες καὶ νὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ φύγῃ, ἔκαναν ὅτι ἦσαν φαντάσματα. Περιεβλήθησαν μὲ λευκὰ σενδόνια καὶ ἔβαλαν μπαρούτι εἰς ἕνα κεραμίδι καὶ τὸ ἄναψαν μὲ τσιγάρο καὶ σφυρίζοντας καὶ φωνάζοντας ἐτρόμαξαν τὸ παιδί, τὸ ὁποῖον ἔντρομον τὸ ἔβαλε εἰς τὰ πόδια πρὸς τὴν πόλιν. "Οταν ἔφτασε εἰς τὴν οἰκίαν του εἰς τὰ Ταμπάχανα ἔπεσε θραῦς ἀσθενὴς εἰς τὸ κρεβδάτι καὶ μετὰ δύο ἡμέρας ἀπεβίωσεν ἀπὸ διάλυσιν τοῦ αἵματος ἐκ τοῦ μεγάλου φόβου. Τὸ παιδὶ αὐτὸ ἦτο 18 ἐτῶν ἀριστοῦχος καὶ τελειόφοιτος τοῦ γυμνασίου καὶ ἄφησε τὴν γραίαν μητέρα του εἰς τοὺς πέντε δρόμους.

ΤΑΚΗΣ Δ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΤΙΚΗ

ΑΝΔΡΕΑ Δ. ΜΠΟΥΤΣΙΚΑ': «Η Μάνα στὴ δημοκρατική μας ποίηση» (Μελέτη)

Τοῦ κ. Ν. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Πολλά, πάρα πολλὰ εἶνε τὰ ὅσα ἔχουν γραφτεῖ καὶ εἰπωθεῖ μέχρι σήμερα γιὰ τὴ θέση τῆς Μάνας στὸ ἑλληνικὸ δημοτικὸ τραγούδι. "Εγα θέμα ποὺ τὸ ἀκοῦμε καὶ τὸ διαβάζουμε κάθε τόσο σὲ διαλέξεις, στὶς ἐπιφυλλίδες τῶν ἐφημερίδων, σὲ τόμους ὁλόκληρους.

Μὰ ὅσο πληθωρικὴ κι' ἀν εἶνε ἡ «ἐκμετάλλευση» γύρω ἀπ' τὸ θέμα αὐτὸ ἄλλο τόσο εἶνε βέβαιο πὼς στέκεται πάντα μιὰ ἀνεξάντλητη πηγὴ πνευματικῆς προσφορᾶς. Καὶ τοῦτο, γιατί, ὁ κάθε μελετητὴς ἔχει κάθε φορὰ κι' ἀπὸ μιὰ καινούργια ἀποκάλυψη νὰ μᾶς παρουσιάσει, μιὰ σκέψη, μιὰ ἐνδοσκόπηση προσωπικὰ δική του. "Ετσι ὅλο καὶ πληθαίνουν τὰ κείμενα μὲ ἀποτέλεσμα νὰ πλουταίνει παράλληλα κι' ἡ ἑλληνικὴ γραμματολογία.

Μὲ τοῦτες τὶς σκέψεις διαβάζω σήμερα τὸ βιβλίο τοῦ κ. Ἀνδρέα Δ. Μπούτσικα «Ἡ Μάνα στὴ δημοτικὴ μας ποίησῃ», ποὺ κυκλοφόρησε τελευταῖα. Εἶνε μιὰ μελέτη, ποὺ προτοῦ συμπληρωθεῖ καὶ ἐκδοθεῖ σὲ βιβλίο μὲ γενικώτερες σκέψεις πάνου στὸ δημοτικὸ τραγοῦδι, εἶχε δημοσιευθεῖ σὲ συνέχειες στὴν ἐφημερίδα «Πελοπόννησος» τῶν Πατρῶν τὸ 1953. Τώρα κυκλοφορεῖ ὁλοκληρωμένη κι' εἶνε ἕνα μελέτημα μὲ πολλὰ ἐνδιαφέροντα γύρω ἀπὸ τοῦτο τὸ θέμα.

Ὁ κ Μπούτσικας, ἀφοῦ σ' ἕνα σύντομο πρόλογο διατυπώνει τὶς γενικώτερες σκέψεις του πάνου στὸ δημοτικό μας τραγούδι, ἐπιχειρεῖ μιὰ ἀνάλυση γύρω ἀπὸ τὴ θέση τῆς Μάνας στὴν ἑλληνικὴ δημοτικὴ ποίησῃ, τοῦ συμβόλου αὐτοῦ ποὺ στάθηκε ἔμπνευσῃ, στοχασμός ἰδανικὸ καὶ σκοπὸς τῆς λαϊκῆς μοῦσας. Στὸ βιβλίο γίνεται μιὰ συστηματικὴ κριτικὴ ἑρμηνεία καὶ ἀξιολόγησῃ καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ ἀποσπάσματα δημοτικῶν τραγουδιῶν ποὺ παρεμβάλλονται τονίζουν περσότερο τὶς ἔννοιες.

ΝΙΚΟΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ ΚΑΒΟΥΝΙΔΟΥ Α. Ε.

Δ)π «Γλάρος»

Δευτέραν μεσονύκτιον δι' Ἰθάκην, Σάμην, Ἀγίαν Εὐφημίαν, Φισκάρδο, Βασιλικήν, Μεγανήσι, Νυδρί, Λευ κάδα, Πρέβεζαν, Πάργαν